

Udtrykket „bemyndiget sig fremmed Eiendom eller derpaa gjør Skade“, jfr. den norske Straffelovs Kap. 7 § 5, og ikke „krænker fremmed Eiendom“, fordi det i et Tilfælde, hvor Livets Ret kolliderer med Eiendomsretten, end ikke i Ordets objective Betydning synes ganske rigtigt at tale om, at denne sidste krænkes, hvor det skeer for at frelse Livet. Til, saaledes som flere fremmede Love (s. Ex. den brunsvigste, den hannoverske, den sachsiske og den badenske Criminallov) have gjort, at betinge Straffriheden af, at Møden ikke er selvforstyldt, har man ikke fundet tilstrækkelig. Tøse, og ligesaa lidt har man anseet det nødvendigt at foreskrive, at den Paagjældende bagefter saasnart som muligt skal gjøre Anmeldelse til den Skabelidende eller Dørligheden, efter som Undbladsen heraf dog i hvert Fald kun vilde kunne medføre en ubetydelig Bødestraf, og da Vedkommende i sin egen Interesse i Reglen vil finde sig opfordret til at gjøre saadan Anmeldelse for at vinde Præsumtionen for sig under en mulig senere justitiel Undersøgelse.

De 2 sidste Paragrapher i Udkastets 3die Kapitel, §§ 40 og 41, give i og for sig ikke Anledning til videre Bemærkninger. Om det maatte end kunde siges at være usornødent, saaledes som skeet i Udkastets § 40, udtrykkelig at udtale, at Ulyndighed om Straffeloven ligesaa lidt som vrang religiøse Ideer eller Bestaffenheden af Bevæggrunden til eller Dømmet med en Forbrydelse ubeløfter Anvendelse af Straf, synes en saadan Bestemmelse dog ikke at burde savnes i en almindelig Straffelov, der ikke blot bør være forstaaelig for den store Mængde, men derhos er beregnet paa i en snar Fremtid at skulle anvendes af uretskyndige Mændinger. Et heller kan der formentlig tvistes om Rigtigheden af at opstille den i § 41 indeholdte almindelige Regel, at uagtsomme Retskrænkelser ikke blive at straffe uden udtrykkelig Hjemmel i Loven. Derimod kan der vel med Hensyn til denne sidste Paragraph opstaa det Spørgsmaal, som navnlig i den tidligere Kommission har været Gjenstand for megen Forhandling, om det ikke maatte være rigtigt i selve Straffeloven idetmindste at antyde det, som væsentlig betegner den forsættelige forbryderiske Handling, nemlig at Gjer-

ningsmanden har villet netop det, som udgjør det Retsstridige i Handlingen, og da ogsaa i Forbindelse dermed nærmere at betegne, under hvilke Forudsætninger en Handling, hvorved der ikke er tilfattet nogen Retskrænkelse, alligevel kan paadrage Strafsansvar for den derved ved Uagtsomhed bevirkede Skade, eller med andre Ord at antyde den dobbelte Maade, hvorpaa en strafbar Uagtsomhed kan fremtræde, nemlig enten derved at Gjerningsmanden har indladt at vise den almindelige pligtstyldige Uagtsomhed, som enten efter almindelig Erfaring eller efter hans særegne Kundskab maatte have gjort ham opmærksom paa Handlingens Farlighed, eller derved at han har været opmærksom paa den Skade, som Gjerningen efter sin Bestaffenhed og de tilstedeværende Forhold let kunde afføde, ikke bestomindre ikke har villet undlade den farlige Gjerning, idet han letsinndig stolede paa, at den som mulig forudsete retskrænkende Følge ikke vilde indtræde eller vilde blive forebygget. Ligesom man imidlertid overhovedet ved Udarbejdelsen af Lovudkastet har troet at burde følge den Grundsætning, ikke at opstille systematiske Begrebs-Definitioner, der ofte vilde være vanskelige at affatte paa en aldeles korrekt Maade og ialtsald, naar de skulde være udtømmende, jævnlige vilde medføre en stor Vidtløftighed, og som alligevel paa den ene Side let vilde kunne misforstaaes af Ikke-Jurister, medens de paa den anden Side for de retskyndige Dommere maatte ansees for ikke at være nødvendige —, og ligesom man navnlig har været ganske enig med den tidligere Kommission i, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt i Straffeloven at indlade sig paa en Fremstilling af Begrebet dolus eller de forskjellige Arter deraf — den bestemte, den alternatve, den eventuelle og den med culpa konfirrende dolus —, saaledes har man ogsaa meent, at det turde være rettest, ikke at gaae ind paa at bestemme Begreberne om den forsættelige og om den uagtsomme Lovovertrædelse, idet disse Begreber i deres Almindelighed maatte antages at ligge saa nær for den almindelige Forestilling og Bevidsthed, at der forsaavidt ikke vilde vindes Noget ved en i ganske almindelige Udtryk givne Bestemmelse af dem, og det dog